

מי עזר לרצוח את עיצאם סרטאוו'?

דמעות תנין

התנים מוילדים. וזה נשמע כמו בכי אמיתי.

ענין התנינים זולגות דמעות. והן נריות כמו דמעות אמיתיות של צער וכאב. עיצאם סרטאוו, גיבור השלום, איננו. עיצאם סרטאוו, נביא הדוריקים, נרצח. התנים מוילדים. התנינים בוכים. ואיננו יכולים היה סרטאוו עצמו לראות, היה צוחק צחוק מר.

אני מתפלל על ממשלת-בגין, אברירי ארץ-ישראל השלמה, חסידה הסיפוח, הקנאים החשוכים של הלאומנות העיוורת, אותם המבקשים להשמיד את הפלסטינים, לגרשם או להכניסם כגזקים מסוממים לתוך בקבוק סגור — כדבריו בני-האלה מות של רפאל איתן. הם צוהלים בגלוי.

אומנם, עד אתמול היה עיצאם, בעינינו, אויב מסוכן. הם הכריזו שהוא רמאי, מתחזה, מחבל המבקש להשמיד את ישראל בדרכים מתוחכמות. הם הדיפו לעיתונאים כי סרטאוו הוא, בעצם, ראש מדור מיוחד ללוחמה פסיכולוגית, מחלקה לדיסאינפורמציה שהוקמה במיוחד על-ידי הארכי-מחבל, יאסר ערפאת. הם אמרו שאנחנו, שכרתנו עימו ברית אחים, משרתים את האויב. שאנחנו אני שים תמימים, קליי-אמונה, נאיביים. שניפלנו בפח מתוחכם של רמאי-גאון, שהור ליד את כללנו שולל. או גרוע יותר: שעצם הופעתו עם סרטאוו היא בגידה. (לפני בית-המשפט העליון תלוייה ועור מדת תביעה להעמיד את האלוף-בימלואים מתתיהו פלד לדין על הופעתו המשותפת עם סרטאוו בימי מלחמת-הלבנון. מה יקרה עתה לעתירה זו?) והנה, ברגע שנרצח סרטאוו, בכל השתנה.

לפתע פיתאום הפך סרטאוו קדוש. נביא אמיתי של השלום. הפלסטיני היחידי שעימו אפשר היה לדבר. ומכיוון שנרצח, הנה הוכח סופית שאין עם מי לדבר. אלה הם התנים. הם מוילדים כמרחבי ארץ-ישראל, וליבם רחב רחב מרוב חלוצה. זהם היה רצח עיצאם סרטאוו מתנה מן השמיים.

אכל המתנה הזאת לא באה מן השמיים. היא באה מדי אדם. בני-אדם רצחו את סרטאוו. בני-אדם פלסטיניים.

קמים חשוכים של לאומנות עיוורת. אברירי פלסטין השלמה. חסידה השמדתה של מדינת-ישראל. אנשים שהיו מסוגלים להשמיד אותה, או לגרשנו, או להכניס אותנו לבקבוק כגזקים מסוממים. אנשי צבאי אלי-בא. המכונה אברני-דאל. אלף פעמים אמרנו: יש שיתוף-פעולה יומימי. הדוק ואוטומטי בין הלאומנים משני הצדדים. כל מעשה של לאומן פלסטיני עוזר למימון הלאומן הישראלי. וכל מעשה של הלאומן הישראלי משרת את מימון הלאומן הפלסטיני. סרטאוו אמר זאת, ומותו מוכיח זאת. מה ההבדל בין האיש המכונה אברני-דאל ובין האיש המכונה רפול? האם רק בקביעת הזהות האומית של הגזקים המסוממים שיש לכלאם בבקבוק?

רצח סרטאוו, מעשה ידיו של מיעוט פלסטיני חשוך. הוא שרות ישיר למיעוט החשוך הישראלי. המחזיק בשילטון, בעזרת ציבור אדיש, מוסת או מרומה. הוא מוכיח, כביכול, את אשר באקשו התנים והצבועים להוכיח תמיד: שאין עם מי לדבר, שכל שמוכן לשלם בצד השני נרצח, שלכן אין תחליף לדרך הכיבוש והסיפוח. ובסופו של דבר לדרך הגירוש וההשמדה. וזהו תרומת אברני-דאל רפול

— תמורה נאה לכל השרותים הריבים שעשה רפול לאברני-דאל.

שונים מדברים על אינטרנציונל סוצי-אליסטי. אין דבר כזה. האינטרנציונל היחידי בעולם ככלל, ובמרחב שלנו בפרט, הוא האינטרנציונל הפאשיסטי.

ולא במקרה: שהרי שיתוף-הפעולה הזה בין הקנאים הלאומנים אינו זקוק לתיאום, להידברות, להשלמה הדדית. הוא פועל באופן אוטומטי.

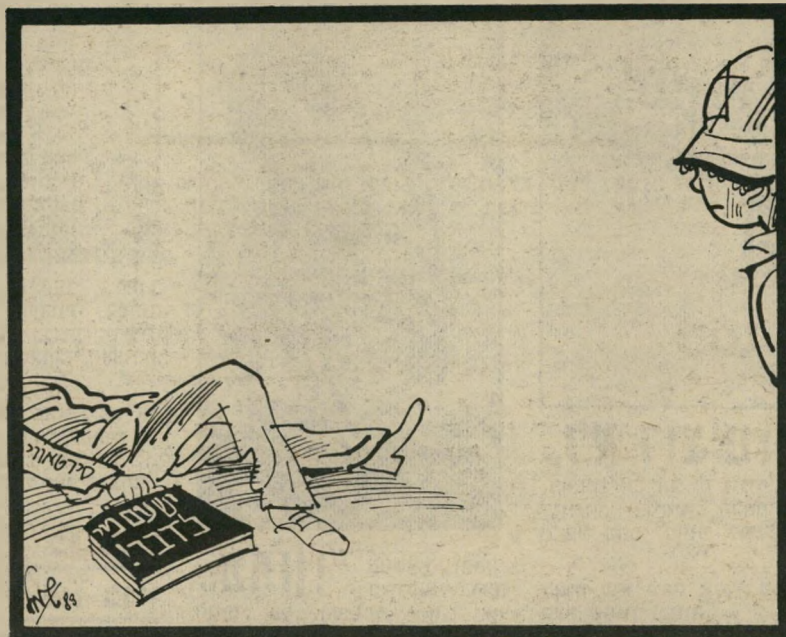
שלום זקוק לדרישה. רצח הרדי אינו זקוק לכך. שפת האקדה היא חד-צדדית. כדור לכדור יריע.

לדת התנים מבחילה למדי. דמעות התנינים מבחילות שיבעתיים.

העבודה יכולים לתפוס ביציע זה מקום מכובד.

מי רצה את סרטאוו? כל ישראלי שעזר לשכנע את המוני העם הפלסטיני שאין סיכוי לשלום בין שני העמים. כל ישראלי שעזר לשכנע את חברי אש"ף ואהדיו — ארבעה וחצי מיליון פלסטינים באשר הם שם — שדבריו סרטאוו הם דבריה-הבל מסוכנים, וכי חזונו הוא מיקס-שווא.

כדי להצליח, היה על סרטאוו להוכיח לבני עמו כי דרכו מובילה להצלחות ממשיות, שלוחמי-השלום הפלסטיניים מסור גלים להנחיל לעם הפלסטיני הישגים ש' מתרחרי-המלחמה אינם מסוגלים להנחילם. סרטאוו היה פלסטיני לאומי, כפי ש' אנחנו הננו ישראלים לאומיים. הוא לא היה "מתון" בשאיסתו לעצמאות לאומית

יללת התנים: קריקטורה ב"מעריב"

במדינה פלסטינית, כשם שאנחנו איננו "מתונים" בשאיפתנו לשמור על עצמאות תנו הלאומית במדינת-ישראל. אבל הוא האמין כי אופצית השלום טובה מאופצית-המלחמה, וכי ניתן להשיג את המטרה בדרך של דו-שיח, משא-ומתן והכרה הדדית — ושאי-אפשר להשיגה בדרך של מלחמה.

אילו יכול היה להוכיח זאת לבני עמו ולחברי אירגונו הלכה למעשה — היה עיצאם סרטאוו חי היום. הוא היה תופס מקום מרכזי בתהגות העם הפלסטיני, ושום קבוצה סולית של מטורפים לא היתה מעזה לפגוע בו.

מי מנע זאת? קודם כל, ממשלת-ישראל. שנית, המערך בכלל, ומיפלגת העבודה בפרט.

בשנהי מלחמת-הלבנון הגיעה יוקרתו של עיצאם סרטאוו לשיא בקרב בני-עמו, וגם בקרב אותם שלא קיבלו עד אז את "קו סרטאוו". המלחמה הוכיחה כי אין לעם הפלסטיני אופציה כבאית. היא שמה את הדגש על האופציה הי מדינית, האופציה של השלום.

סרטאוו הוזר מראש מפני המלחמה הזאת. הוא הפציר בעמיתים להקדים רפול למכה על-ידי יומה מדינית נועזת.

דעתו התקבלה על דעת ערפאת וחבריו. אך הביצוע התממה, וכך ניתנה לאריאל שרון ההזדמנות הגדולה. (ואל נשכח: הזדמנות זו ניתנה לו על-ידי אברני-דאל, אותו אברני-דאל, ששלח ברגע הנכון את מרחצו לרצוח את שגריר ישראל בלונדון. אילו היו אריאל שרון ורפאל איתן אנשים הוגנים, היו ביטוי להשפעה העצומה נידאל את אות-המלחמה — שהרי בלעדיו היה קשה להתחיל ברגע הנכון).

כאשר קרה מה שטרה בביירות, הבינו הכל שסרטאוו צדק. היחסים בינו ובין ערפאת וחבריו בצמרת פת"ח התהדקו ביותר. שתי הפגישות עם ערפאת, שבהן השתתפתי, היו ביטוי להשפעה העצומה שהיתה לסרטאוו בימים ההם.

ערפאת דיבר בשפת סרטאוו באוזני כל אורחיו. לפתע התגלה כי קו סרטאוו הוא קו ערפאת.

אחרי יציאת אש"ף מביירות היה מנוי וגמור עם ראשי אש"ף להמשיך בדרך זו. ההפגנות של תנועת-השלום בישראל, וב' עיקר הפגנת 400 האלפים אחרי שבח צברה ושאתילא, נטעו בהם תיקוות גדולות. המיבחן הגדול הגיע כאשר יזמו מדיני אים אטלקים פגישה-רבת של אישים מאש"ף ומישראל, וביניהם מנהיגים בול-טים של מפלגת-העבודה.

תשובת מיפלגת-העבודה: לא! לעולם לא נשוחח עם אש"ף. כל חבר במפלגת-העבודה שייפגש עם איש כלשהו מאש"ף, כך נאמר, יסולק מהמפלגה.

כפי שאמר יצחק רבין, כשהיה עדיין ראש ממשלת-ישראל: "לעולם לא ניפגש עם אש"ף אלא בשדה-הקרב!"

וכפי שאמר הנשיא יצחק נבון לאחר רונה, בעת ביקורו בארצות-הברית: יש קונסנזוס לאומי בישראל שלא להסכים לעולם למדינה פלסטינית, ושלא לנהל לעולם משא-ומתן עם אש"ף.

אם כן, מבחינת מיפלגת-העבודה אין הבדל בין אברני-דאל וסרטאוו. בין ג'ורג' חבש ויאסר ערפאת. אסור דובר עם איש מהם.

משמע: מבחינה פלסטינית, אין שום סיכוי לדרכו של סרטאוו. דרך השלום לא תביא לשום תוצאות — לא למשא-ומתן, לא להגדרה עצמית פלסטינית, לא למדינה לאומית לצד ישראל.

משמע: סרטאוו הוא אדם נאיבי, חולם מסוכן, בוגד.

מי שאמר בישראל את הדברים האלה, סיפק כדורים לרוצחים.

אני יכול לפסוח כאן גם על כמה מן "היגיונים" אנשי השלום המדופלמים.

בשיא מלחמת-הלבנון, כאשר הגיעה שעתו של סרטאוו, והוא יכול היה להגיע לדרגה של מנהיג לאומי בכיר, שני לערפאת, קרא עיצאם סרטאוו לראשי מחנה-השלום הישראלי להיוועד עימו. הוא הזכיר ארבעה אנשים בשם המפורש: יוסי שריד, ויקטור שטוטוב, מרדכי גור ומוחמד ואתד. שניים ממפלגת העבודה. שניים מפפ"ם.

כ ל ה א ר ב ע ה פ י ר ב ו. כל אחד מהם מצא לכך תירוץ אחר. מתוך רחמנות, לא אצט אותם כאן. אך הסיבה האמיתית היתה ברורה לכל: הם חששו למקומותיהם במפלגותיהם.

כל אחד מהארבעה יטיב עם עצמו אם יקדיש את ימי האבל על סרטאוו למדי-טציה על פרשה זו ומסקנותיה.

כל אחד מהם ייטיב לעשות אם ירכין את ראשו וינמיך את קולו, בבואו להספיד את עיצאם סרטאוו.

שהרי אילו היה מיפגש כזה מתקיים אז, וסרטאוו יכול היה לבשר את פריצת-הדרך הגדולה אל מרכז הכימה הישראלית, יתכן שלא היה קורה מה שקרה.

רבים, רבים בישראל אבלים על מותו של איש אמין וכן זה — אבל אמיתי ועמוק.

היו שעניניהם זלגו דמעות — דמעות-אמת.

וזוהי המצבה האמיתית לעיצאם ישראל. כבוא יום-השלום יקים לו עץ ישראל אנדרטה בעכו, עירי-יזדותו.